

ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ

Οι ιδεολογίες, η πρόοδος και ο εκσυγχρονισμός της ακτοπλοΐας. Ιδού τα αποτελέσματα...

Το μεγάλο κόλπο

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΩΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Στο τεύχος Μαΐου αναφερθήκαμε στην πραγματική εικόνα της ακτοπλοΐας. Στο τεύχος Ιουνίου ξεκινήσαμε να ερευνούμε πώς φτάσαμε στο τέλημα που βιώνει σήμερα ο χώρος. Φτάσαμε μέχρι την απειλή του Περικλή Παναγόπουλου ότι θα βάλει πλοίο στην Κρήτη, καταλήγοντας σε ένα βασικό ερώτημα: «Γιατί τσίμπησαν, λοιπόν, όλοι οι άηθοι; Πίστεψαν πραγματικά στην απειλή Παναγόπουλου; Ή την χρησιμοποίησαν σαν πρόσχημα για να βάλουν μπροστά τα δικά τους πλάνια;». Οι απαντήσεις και τα παρελκόμενα έπονται...

Η απάντηση, λοιπόν, στο ερώτημα που τέθηκε, είναι «και τα δύο». Υπήρξαν κάποιοι που πίστεψαν στη «θεωρία της απειλής». Και κάποιοι άλλοι που τη χρησιμοποίησαν—αυτή κι εκείνους που την πίστεψαν—ως πρόσχημα, για να πραγματοποιήσουν τα δικά τους, ιδιοτελή, σχέδια. Πάντοτε, βέβαια, με την άδεια και τη συγκατάθεση των πατρώνων τους. Επειδή δεν είχαν, άλλωστε, όλοι

το τσαγανό ενός Σφηνιά ή τις ικανότητες ενός Παναγόπουλου. Το πρόβλημα είναι ότι χαντάκωσαν ολόκληρη την ακτοπλοΐα, αφού αυτό που έκρυβε όλη αυτή η ιστορία ήταν η ικανοποίηση της άκρατης μισαλλοδοξίας κάποιων και, βέβαια, το τι θα μείνει κάτω από τη γραμμή. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Ακριβώς όπως και οι πολιτικοί που βρέθηκαν με άνωθεν προστασία σε ανάλογες θέσεις. Από εκεί και ύ-

στερα πούλβερη και κουρνιαχτός! Για να είμαστε και ακριβοδίκαιοι, θα πρέπει να πούμε πως κάποιοι από όλους αυτούς—πολιτικούς και ακτοπλοΐτες—ήταν τόσο αιθεροβάμονες (λαϊκιστί ψώνια), που ξέχασαν πώς βρέθηκαν στις καρέκλες τους, ξέχασαν πόσο τενεκέδες ήταν, ξέχασαν πως χωρίς την πατρωνία ή που θα κατέληγαν χαραμοφάδες σώγαμπροι ή που θα φορούσαν της πείνας και πίστε-

ψαν πως πραγματικά κάτι κάνουν! Δηλαδή, πίστεψαν πως επιτελούν κάποιο έργο και άρχισαν να βγαίνουν από εδώ και από εκεί, στον Τύπο και τις τηλεοράσεις, και να λένε τις μπαρούφες με τη σέσουλα. Περί ιδεολογιών και προόδου και εκσυγχρονισμού. Έφτασαν, μάλιστα, και στο σημείο να ειρωνεύονται εκείνους που πάλευαν με την πραγματική πραγματικότητα, μπας και περισώσουν τίποτα. Άλλοι πάλι υπήρξαν πιο σεμνοί.

Τσέπωσαν, ότι ήταν να τσεπώσουν και, όταν δεν απόμεινε τίποτα, την κοπάνησαν ψάχνοντας να ξεκάνουν κάτι άλλο. Γι' αυτούς πάντοτε υπάρχουν καρέκλες άδειες, για «να υπηρετήσουν από το νέο πόστο που τους εμπιστεύθηκε η ηγεσία, ανιδιοτελώς—προ πάντων—τον τόπο». Όποιοι και όσοι κι αν ήταν, όμως, όλοι αυτοί και όποια και αν υπήρξαν τα σχέδιά τους, τον καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της ακτοπλοΐας τον έπαιξε το διπολικό

κομματικό κράτος και η εικονική του πραγματικότητα.

Πριν προχωρήσουμε παρακάτω, ας σημειώσουμε—για να γίνει ακόμη πιο σαφής η παράλληλη πορεία κράτους και ακτοπλοΐας—ότι στο μέσον της περιόδου 1996-2004 η «μεγάλη» εικονική πραγματικότητα κινδύνεψε να αποκαλυφθεί, σαν τον γυμνό βασιλιά, από τρία αλληπάλληλα γεγονότα: Την υπό-

θεση Οτσαλάν, την αποκάλυψη της φούσκας-απάτης του Χρηματιστηρίου και το ναυάγιο του ΕΞ-ΠΙΡΕΣ ΣΑΜΙΝΑ. Από αυτά τα τρία, εκείνο που έκανε την εξουσία να χάσει τα αυγά και τα πασχάλια, ήταν το ναυάγιο. Μάλιστα, την έφερε σε τέτοια σύγχυση, ώστε να αποκαλύψει, μέσα σε τρικυμία εν κρανίω προφανώς, ότι «Αυτή είναι η Ελλάδα». Δηλαδή, η Ελλάδα του ναυαγίου—κυριολεκτικά και μεταφορικά—και όχι η άλλη, που προ-

σπαθούσαν όλοι μαζί να μας πείσουν πως είναι. Γλώσσα λανθάνουσα την αλήθεια λέγει! Το ναυάγιο έβγαλε στη φόρα την πραγματική πραγματικότητα, γι' αυτό και πέσανε όλοι με χέρια και με πόδια να το θάψουν. Ο κύκλος δεν είχε κλείσει το 2000, δεν είχε φτάσει ούτε καν στη μέση. Η αποκάλυψη της αλήθειας προβλεπτόταν ύστερα από μια δεκαετία. Και όπως όλοι ξέρουμε, ακόμη και τα καλύτερα σχέδια κινδυνεύουν από ▶